

ligt for anpartsselskaber efter § 59 i lov om anpartsselskaber. Loven trådte i kraft den 1. april 2006.

Efter aktieselskabslovens § 126a kan aktionærerne i selskaber, der har betalt alle kreditorer, således over for Erhvervs- og Selskabsstyrelsen afgive en erklæring om, at al gæld, forfalden som uforfalden, er betalt, og at selskabet er opløst. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kan kun registrere opløsningen, hvis erklæringen er modtaget i styrelsen senest 2 uger efter underskrivelsen. Erklæringen skal vedlægges en erklæring fra told- og skatteforvaltningen om, at der ikke foreligger skatte- og afgiftskrav vedrørende selskabet.

Aktionærerne hæfter personligt, solidarisk og ubegrænset for gæld, forfalden som uforfalden eller omtvistet, som bestod på tidspunktet for erklæringens afgivelse. Er der overskydende midler, fordeles disse til aktionærerne.

Tilsvarende gælder for andre selskaber med begrænset ansvar efter § 20a i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder.

I forbindelse med ovennævnte lovændring blev selskabsskattelovens § 33 ikke ændret i lighed med den ændring, som § 59 i lov om anpartsselskaber affødte.

Forslaget går ud på at nyaffatte bestemmelsen i selskabsskattelovens § 33, sidste punktum, således at undtagelsen om, at det solidariske ansvar mod bestyrelsen ikke kan gøres gældende for et større beløb end summen af de til aktionærer eller medlemmer foretagne udlodninger, og at aktionærer eller medlemmer kun er ansvarlige i det omfang, hvori de har modtaget udlodning fra sammenslutningen, heller ikke gælder opløsninger af aktieselskaber efter selskabslovens § 126a eller af andre selskaber med begrænset ansvar efter § 20a i lov om visse erhvervsdrivende virksomheder.

Til § 2

Til nr. 1

Efter gældende regler i afskrivningslovens § 5, stk. 1, afskrives driftsmidler, som en skattepligtig udelukkende benytter erhvervmæssigt, på en samlet saldo for den enkelte virksomhed. Den maksimale afskrivningssats er 25 pct. årligt. Det gælder uden hensyn til aktivets forventede fysiske levealder eller den forventede benyttelsesperiode i virksomheden. Dog kan bl.a. driftsmidler med en forventet fysisk levealder, der ikke overstiger 3 år, og driftsmidler med en anskaffelsessum på under 11.600 kr. (2007-niveau) straks afskrives.

Skibe med en bruttotonnage på 20 ton eller derover, der anvendes til erhvervmæssig transport, afskrives på en særskilt saldo, når skibet ejes af et aktie- eller

anpartsselskab eller er knyttet til et fast driftssted af et selskab i EU. Tilsvarende gælder, hvis skibet udlejes eller erhverves med henblik på udlejning på bareboat-vilkår. Det følger af afskrivningslovens § 5 B.

Det foreslås, at opdelingen af virksomhedens driftsmidler, ændres, og at der fremover skal føres op til fire særskilte saldi. Der foreslås forskellige afskrivnings-satser for de forskellige saldi. Derved bliver det muligt at skabe en større grad af overensstemmelse mellem de skattemæssige afskrivninger og den faktiske økonomiske værdiforringelse.

Eksempelvis anvender virksomheder inden for visse infrastruktur- og forsyningsområder aktiver, der har en forholdsvis lang levetid, og dermed en tilsvarende lang benyttelsesperiode i virksomheden. Sådanne aktiver vil ved en afskrivningssats på 25 pct. skattemæssigt blive afskrevet væsentlig hurtigere end svarende til den økonomiske værdiforringelse.

Forslaget sigter først og fremmest på driftsmidler, der har karakter af faste anlæg, og som i kraft af teknisk-økonomisk forældelse og fysisk forankring - evt. til en bygning - minder mere om en bygning eller installation end en maskine. Der er typisk tale om driftsmidler, som har en vis størrelse, og som af den grund ikke umiddelbart kan flyttes uden at skulle skilles ad. Driftsmidlerne har således afgørende lighedspunkter med bygninger eller installationer, dog bortset fra, at de efter vurderingspraksis ikke vurderes som enten bygningsbestanddele eller sædvanligt tilbehør.

Langt de fleste danske virksomheder vil alene have driftsmidler, der er omfattet af afskrivningslovens § 5, stk. 1. Disse virksomheder bliver dermed ikke berørt af forslaget.

Den vurderingsmæssige behandling er i dag afgørende for, om et aktiv skal anses for en bygningsbestanddel, installation eller et driftsmiddel. Efter vurderingsloven udgør ejendomsværdien værdien af den faste ejendom i sin helhed. Ved værdiansættelsen medregnes sædvanligt tilbehør. Vurderingslovens begreb »sædvanligt tilbehør« svarer til begrebet »installationer« i afskrivningsloven.

Som sædvanligt tilbehør til en bygning anses installationer, der er indlagt i ejendommen til brug for dens anvendelse til erhverv i almindelighed. Installationer til brug for en særlig erhvervsvirksomhed, der drives i ejendommen, anses efter vurderingsloven ikke som sædvanligt tilbehør. Kun aktiver, der ejes af bygningens ejer, medregnes ved vurderingen som sædvanligt tilbehør. Aktiver, der indlægges i en bygning af en lejer, og som ville have været sædvanligt tilbehør, hvis de i stedet var indlagt af bygningens ejer, kan lejeren afskrive som driftsmidler.